

L'últim que es perd

«*Esperanza Aguirre és una dona difícil d'entrevistar perquè sempre respon el que li dona la gana*»

Entrevistar és com anar a pescar. Abans de sortir de casa has d'assegurar-te que coneixes el que et trobaràs, mirar quin temps fa i comprovar que tens tots els estris necessaris.

La convidada era Esperanza Aguirre. El paisatge era el millor, un dia assolellat pel Madrid dels Àustries, i les eines les teníem totes: l'ham era el micròfon de Catalunya Ràdio i el peixet la corrupció, el PP, el referèndum català, Rajoy, la brutícia dels carrers de Madrid i els toros.

La conversa va començar amb la seva xuleria, alguns dirien madrilenya, i amb un gran domini per escapar-se de l'escomesa, amb impunitat. Dominant el mar i la canya com pocs, saviesa populista. Popular.

En aquests casos el millor és no precipitar-se i observar. Trigues poc en adonar-te del vell truc, infal·lible: es mou molt per picar poc. Però has de tenir paciència, aguantar fort el micròfon i deixar que es cansi. Si al principi t'atabales, t'haurà guanyat i marxarà a casa sense cap peix.

Passejar per Madrid amb Esperanza Aguirre és un espectacle. T'explica, t'ensenya i, com diria Joel Joan, t'interpel·la quan et necessita. Però el millor de tot arriba quan tu la forces a picar i li poses el millor banquet possible. N'hi ha prou amb un: ?I què, Rajoy??. Aleshores et mira. Espera 3 segons. Si vol picar, picarà. I si no et farà unes espectaculars cabrioles:
- *Hablemos de corrupción.*
- *¿Ha visto qué sucia está la ciudad de Madrid?*

Vaig disfrutar molt amb Esperanza Aguirre. És una dona difícil d'entrevistar perquè sempre respon el que li dona la gana. El poder no el porta a les arracades, ni a la jaqueta, ni a les sabates. Per molt que li canviïn de vestit seguirà sent d'aquesta classe de personatges. Com Bustos, Pujol... i tants altres. Ho porten dins. I en el cas de l'Esperanza, tinc clar, Mariano, que és l'últim que es perd.